

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Tarka Krónika*

Forrás: *Pesti Napló.*

Bp
(Hely)

1909 X 2
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

300

Hely

Idő

"1909"

Személy

Helvyszám

Tarka krónika

(Az államtitkár barátja. — A gyógyíthatatlan betegség. — A válás akadályja.)

Van itt Pesten egy hamisítatlan zsenri uriember. Azért mondjuk, hogy hamisítatlan, mert ezenkívül semmi egyéb. Az a foglalkozása, hogy zsenri és úgy látszik, hogy ebből egészen jól meg lehet élni. Sűrűn forog a Nemzeti Kaszinó körül, az Országos Kaszinónak kétségtelenül tagja is, rengeteg az előkelő barátja, nagy a hangja, mérhetetlen a gögje és sok az adóssága.

A minap egy kis kellemetlenség érte: lefoglalták volt a butorait adóban és mert vagy nem törődött a dologgal, vagy megfélemedezett róla, egy szép meleg nyári reggelen az ugynevezett transzferálás veszedelme kopogtatott előkelő és sokszobájú lakása ajtaján. A hatóság emberei megjelentek, hogy elvi-gyék a butorait és az ingóságait.

Először szokott nagy hangján próbáit tiltakozni. Hogy így, meg úgy, micsoda szemtelenség ez, vele, azaz hogy Vele mernek így eljárni, majd meg fogja ő mutatni és így tovább. De hát hiába toporzékolt, a törvény törvény és a hatósági emberek hozzá akartak látni munkájukhoz, miután arról, hogy az adótartozás kifizettség: szó sem volt. Végre a zsenri uriember, fejébe csapva cilinderét, dühösen kijelentette:

— Hát jó! Várianak itt egy félóráig és egy félóra múlva magától a pénzügyminisztertől, a miniszterelnöktől hozok egy írást, hogy a transzferálás felfüg-gesztendő!

Kocsiba vágta magát es athajtatott a pénzügy-minisztériumba.

— Itt van Wekerle? — kiáltotta már a kocsiból a portásra.

— A kegyelmes ur nincs Pesten — felelte tiszteletteljesen a portás.

— Ki helyettesíti?

— Désy államtitkár ur ő méltósága.

Egy perc múlva az államtitkár szolgálja ámulva látta, mint ront be egy elegáns ur az előszobába és egyenesen az államtitkár szobájának ajtaja felé tart.

— Kérem, nem lehet bejelentés nélkül ...

— Ugyan, menien! — kiáltott rá az előkelő látogató és már kopogtatott is az ajtón.

Az államtitkár, Désy Zoltán, az íróasztala mel-lől meglepetve nézett fel a sebbel-lobbal berontó urra.

— Szervusz, édes öregem — üdvözölte a zsenri ur utolérhetetlen könnyed eleganciával.

— Szervusz! — felelte az államtitkár fanyar arccal, felállott, aztán helylyel, majd pedig cigaret-tával kínálta meg vendégét. — Mivel szolgálhatok?

— Kérlek alássan, ez a Wekerle soha sincs itt, kénytelen vagyok hát hozzád fordulni. Csekélység az egész ... Képzeld csak ...

És elmondta az esetet úgy, mintha valami rettenetes injuria esett volna rajta. Az államtitkár türelmetlenül és kényszeredett mosolylyal hallgatta végig.

— Bocsáss meg, de én ebben az ügyben mit sem tehetek — mondotta aztán. — Törvényszerű dolog, de meg nem is hozzám tartozik ...

Erre hosszú kapacitáció következett, régi barát-ságra való hivatkozással.

— Hiszen csak nyolc napról van szó ... Nyolc napra függeszd fel a transzferálást ...

Végre is az államtitkár, főképp azért, hogy szabado-lion, beleegyezett az intervencióba.

— Hát kérlek alássan, irj akkor pár sort ...

Az államtitkár visszaült az íróasztalához és **fol-lat vett a kezébe.**

— Kérlek — szólt vendégéhez — irok néhány sort az adófélügyelőséghez ... De előbb légy szíves és — mond meg a nevedet, mert a névre szükségem van ...

Az orvoskongresszuson természetesen, mint minden ilyen alkalommal, megteremnek a vidám esete-k is.

Az egyik szakosztály ma délelőtti ülése után történt, hogy egy fiatal, de elég jónévű pesti orvos a folyosón tudományos beszélgetésbe merült egy öreg vidéki doktor bácsival, akit gyerekkora óta jól ismert, mert az apjával egy városban praktizált.

Egy betegségről volt szó és a fővárosi specialista-orvos azt vitatta, hogy azt ezidőszerint az orvostudomány gyógyíthatatlannak tartja. Egy kicsit nagyképien és fölényesen érvelt:

— Gyógyíthatatlan, ha mondom, kedves főorvos ur, és ezt joggal mondhatom a saját tapasztalato-mból is. Több száz esetem volt a klinikánkon ... Szérummal lehetne segíteni, de ez még nincs fel-találva ...

— Már pedig, kedves öcsém — mondta szelíden az öreg doktor bácsi — én ismerek egy gyógyult esetet.

Leirhatatlan gunynyal vágott a szavába a fiatal pesti orvos:

— Hja, ezeket ismerjük . . . Persze, persze, valami vidéki kuruzslás?!

A színészegyesület külső kerepesi-uti palotaja körül most mindennap nagy számban verődnek össze a szerződésnélküli vidéki színészek. Rossz állapotban vannak, rosszkedvűek, szidják a kormányt, szidják az egyesületet, a színigazgatókat és szidják egymást.

A minap a kapu előtt összeveszett egy házaspár. Egy elhervadt primadonna a férjével, aki mint komikus, nem bír szerződéshez jutni. Egyik szó a másikat követte, majd a férj követte a feleségét a kapu alá és ott villámgyorsan alighanem jól megkontyozhatta, mert az egykori primadonna keserves sirásra fakadt.

Egy komika-formájú kolleganője résztvevően hozzásietett.

— Rettenetes ember ez a te urad — mondotta — én ismerem, husz évvel ezelőtt együtt pályáztunk Bokodynál . . . De hát mondd, drágám, miért nem válsz el tőle, ha ilyen brutális?

— Nem lehet — zokogta az asszony és a keze-fejével törülgette a szemét.

— Miért nem?

— Mert nem vagyunk megesküdvé! . . .